

Sivert Kjærland til minne

No hjelpte det ikkje lenger at han var seig. No måtte han fara sin veg bren og, berre nokre få år færre enn hundre.

Med Sivert Kjærland har Kvinnherad mist eit stort og sermerkt menneske. Alle kjende hand en tida han var flakkefar — det var han lenger enn folk flest — og sjølv kjende han neske. Alle kjende han den tida han fordi han hadde greie på ætterøtene deira mannsaldrar attende. Han var eit stykke levande bygdesøge. Har ikkje sambygdingane hans gjort seg nytte av denne rike kjelda medan det var høve til det, så har dei forsømt seg storleg.

Sivert Kjærland ruva ikkje berre i si eiga bygd. Han var kjend og vord i heile Hordaland og vidare med, fyrst og fremst for det store arbeidet sitt for småbrukar-rørsla og for den radikale lina i venstrepolitikken. At hordalandsbøndene ikkje sende han til tings for seg, det var verst for dei sjølve. Han hadde ruva godt i stortings-salen og, Sivert Kjærland.

Vaken var han og evner åtte han i rik mon. Hadde skulevegen lige like vldopen då som no, så hadde Sivert kanskje hamna i eit domarsæte eller i eit professorat for ættegransking. Om han hadde greidd å slita seg laus frå garden, ja. Men det hadde nok falle hardt, så ættbunden som han var. Gjerne var det best at det gjekk som det gjekk; at han vart bonden med det vide utsynet over dalen sin og over allheimen, attom dalen. Bon-

den med alle dører like vidopne for farande folk som for ånd.

Truskapen hans mot ætt og odel og nederyd folkesed var han i blodet boren, og det fanga hugen hans i unge år, det sveik han aldri seinare. Reinspika norskdomsmann og radikal i politikk og livs-syn var han all sin dag. Heller ikkje slo han handa av dei litterære klassikarane sine, Ibsen, Garborg og Vinje, dei kunne han på fingrane og brukte dei som krydd i samtalen. Og fyrst og fremst var han ein veners ven, tru som gull mot dei og.

Bygda ligg fatigare att etter han. Han var hovdingen i dalen — og såleis vil han bli hugsa.

Ragnvald Vaage.

Bygdetidning

Sivert Kjærland død

Ein kjend og vyrd sunnhordlending, bonde Sivert Kjærland, Uskedalen, døydde sundag vel 96 år gamal. Siste åra hadde han vore sjukleg, men han var åndsfrisk like til det siste, og det er litt av ein åndsman som er gått bort med han. Helt frå han var ung, var han sterkt interessert i litteratur, og han fylgde alltid godt med i det som gjekk for seg i ånds- og kulturliv, både helme og ute. Olav Gullvåg sa ein gong, at han visste ikkje nokon sjølvværd som kjende sine klassikarar så godt som Kjærland.

Interessa hans for bokheim og opplysningsarbeid førde til at han var med og skipa Uskedalen Ungdomslag i 1888, og som den tiltøke og evnerike ungdomen han var, kom han også snart med i heradstyret og formannskap i Kvinnherad. Fram gjennom åra var han med og arbeidde fram mange store saker i bygda, m.a. gjekk han sterkt inn for å få reist kyrkje i Uskedalen.

Også på mange andre område tok han sin tørt. I fleire år var han formann i Hordaland Bonde og Småbrukarlag, styremedlem og varaformann i Hordaland Landbruksselskap, i tilsynsnemnda for Valen sjukehus, i styret for Sunnhordland småbrukarskule osv. Som hestekar var han vide kjend, og han var i lang tid formann i Kvinnherad hestealslag. Kjærland var og mykje nytta som skjens- og takstmann og han var med på fleire store skjøn på Vestlandet.

Sivert Kjoerland

til minne

Så glad eg er for eg møtte deg,
og lærde deg Sivert å kjenne.
Ditt lune humør og di lyse tru-
vart lys du i meg fekk tenne.

Når tanken min streifer vår poesi
og dei djupaste diktarord,
då set eg med deg oppi stova di,
det er sol, — i mitt sinn det gror.

Stor vart sjølv minste tingen då,
det vart høgtid og sommar og sol.
Eg glede meg alltid til møtet med deg,
som eit barn som gled seg til jol.

Nå lever eg oppatt i minnet mitt
dei hugnadstunder med deg.
Det tankar du saide, den livstru du gav
den fylgje meg støtt på min veg.

Så tak då Sivert for tankar om ting,
røynt i så langt eit liv.
Fred med ditt minne. Eg vitjar di grav
ein dag eg der framom sviv.

Harald Gaard.